

ای کوه

ای کوه گران پای برجای   ای پاورس و تن تو از سنگ
زین ماندن ایستاده بر پای   آخر دل تو نمی شود تنگ؟

این عمر دراز را بدین حال   بگذاشتی و زجا بختی
بگذشت ترا هزارها سال   نه برخاستی و نه نشستی

تا چند زجای بر نخیزی   روز و شب و سال و ماه و هفته؟
نه می جنبی نه می گریزی   تا کی مانی بخواب رفته؟

بگرفته بزیر چند فرسنگ   از خاک زمین دل سیه را
بر هر کس کرده عرصه راتنگ   بر روی کسان ببسته ره را

بیدار نمی شوی تو از خواب   بعد از همه قرن‌ها که خفتی
از نیک و بد و جهان زهر باب   هرگز سخنی بکس نگفتی

آخر تو مگر زبان نداری؟   زین عمر دراز حاصلت چیست؟
در دل رازی نهان نداری؟   یکبار بگو که در دل چیست؟

تو محرم راز آسمانی   با ابر سیاه هم نشینی
هم راه سپرده زمانی   هم دست نشانده زمینی

تاریخ جهان بدفتر است   ز آغاز شدی تو محرم راز
از آنچه نهفت در سر است   کس را خبری نمانده ز آغاز

زین خواب گران می تو بر خیز   بگشای دهان و یک سخن گوی
از راز ستمگران خونریز   یا قصه دلبران دلجوی

از هر چه دلت دهد گواهی   برگو سخن و زکس میندیش
 باما تو بگو هر آنچه خواهی   برگوی چه دیده‌ای ازین پیش؟

زانگه که تویی درین زمانه   بنشسته بتخت جاودانی
 آیا دیدی درین میانه   کس سود برد ز زندگانی؟

آیا دیدی که عاشقی زار   هرگز برسد بوصل محبوب؟
 یا مرد حق که شد طلبکار   هرگز دیدی رسد بمطلوب؟

آیا دیدی که زورمندی   چون در بر خاک خفته باشد
 بر جان و تن کسی گزندی   از وی نرسیده رفته باشد؟

هرگز دیدی که حکمرانی   آزاد زید ز جور و بیداد؟
 هرگز دیدی که ناتوانی   از وی نکند خروش و فریاد؟

آیا دیدی که از زر و سیم   باخویش کسی برد ازین جا؟
 چون جان عزیز کرد تسلیم   چیزی با خود برد ز دنیا؟

زین زندگی دراز کجا جز غم   برگوی چه سود بردی آخر؟
 چون دیگر زندگان عالم   تو نیز چرا نمردی آخر؟

تا آنکه چو ما کنی فراموش   در خواب ابد هر آنچه دیدی
 با این همه رفتگان هم آغوش   گردی، چو بکام دل رسیدی

زین زندگی دراز، ای کوه   بامن تو بگو چه بهره بردی؟
 با این همه رنج و درد و اندوه   تو چون دگران چرا نمردی؟

شب یکشنبه، ۴ اسفند ماه ۱۳۳۶ علیگره - هندوستان